

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **DHL Global Forwarding (CZ) s.r.o.**, se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, zast. JUDr. Hanou Nenadálou, advokátkou, se sídlem Apolinářská 445/6, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2015, č. j. 3 Af 21/2012 - 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížnosti se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) označeného výše, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 24. 5. 2012, č. j. 6788-2/2012-170100-21. Tímto rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Praha 2 (dále jen „celní úřad“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5278-2/2010-176400-021; tímto bylo stěžovateli dodatečně vyměřeno clo podle článku 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, v platném znění (dále jen „celní kodex“) ve výši 577 679 Kč.

Celní ředitelství Praha, které ve věci původně rozhodovalo, bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno spolu s ostatními celními ředitelstvími a celními úřady zřízenými podle zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky. Působnost Celního ředitelství Praha jako orgánu rozhodujícího o odvoláních proti rozhodnutím celních úřadů, přešla dle § 82 odst. 1 a 2 a § 4

odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, na Generální ředitelství cel.

I. Vymezení věci

Celní úřad Praha 2 dne 12. 10. 2007 na návrh stěžovatele propustil do režimu volného oběhu dovezené zahraniční zboží, které bylo v celním prohlášení zařazeno do 23 položek.

Celní ředitelství Praha provedlo následně dne 15. 9. 2009 kontrolu za účelem ověření správnosti sazebního zařazení u zboží propuštěného do volného oběhu. V průběhu této kontroly bylo zjištěno chybné zařazení, a tím i pravděpodobný únik na clu. Na základě výsledku následné kontroly byl vydán platební výměr, kterým bylo dodatečně zaučtováno clo ve výši 577 679 Kč. Proti platebnímu výměru stěžovatel podal odvolání, které bylo zamítnuto; proti rozhodnutí žalovaného o odvolání podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud zamítl.

Uvedeným úkonům celních orgánů předcházela částečná kontrola zboží zaměřená na dodržování zákona o ochranných známkách; tato proběhla dne 22. 10. 2007.

V žalobě stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť se dle jeho názoru nezabýval podstatou věci, a to skutečností, že před propuštěním zboží do volného oběhu se uskutečnila částečná vnitřní kontrola zboží, přičemž nebyl vůbec hodnocen dopad tohoto stěžejního důkazu na správnost zařazení zboží; uvedl, že propuštění zboží do volného oběhu předcházela částečná kontrola zboží zaměřená na dodržování právních předpisů o ochranných známkách. Podle celních orgánů při provádění kontroly bylo zboží v postavení dočasně uskladněného zboží, na které ještě nebylo podáno celní prohlášení na propuštění zboží do některého z režimů; kontrola nemohla ověřovat správnost údajů v celním prohlášení, jelikož to bylo podáno až dne 2. 11. 2007; stěžovatel poukázal na formalistický přístup celních orgánů a na to, že celní úřad, ač měl v době kontroly všechny potřebné doklady, zejména obchodní faktury a dopravní dokumenty, včetně popisu jednotlivých druhů dováženého zboží a příslušných podpoložek KN, se při provádění kontroly zabýval pouze kontrolou ochranných známek. Kontrolované zboží se sice nacházelo v okamžiku kontroly v postavení dočasně uskladněného zboží, avšak zboží může být kontrolováno ještě před faktickým podáním celního prohlášení podle § 42 celního kodexu. Stěžovatel připustil, že v daném případě sice neexistuje důkaz, že byla podána žádost v ústní formě, avšak je zřejmé, že kontrola před propuštěním zboží do navrhovaného režimu proběhla, a to za přítomnosti celních orgánů i zástupců společnosti. Rozsah takové kontroly musel odpovídat kontrole ve smyslu článku 42 celního kodexu v návaznosti na článek 187a nařízení Komise č. 2454/1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, jímž se vydává celní kodex Společenství (dále jen „prováděcí nařízení k celnímu kodexu“); měl být vyslechnut celní kontrolor, aby bylo zjištěno, zda skutečně mohl zjistit správnost sazebního zařazení. Tvrdil, že se po částečné kontrole důvodně mohl domnívat, že příslušný celní kontrolor provedl rovněž kontrolu správnosti sazebního zařazení, neboť musel vědět, jaké zboží kontroluje. Pokud celní úřad provedl kontrolu dováženého zboží ještě před propuštěním zboží (dne 22. 10. 2007), jednalo se tedy o kontrolu podřaditelnou pod článek 68 celního kodexu, neboť toto ustanovení neobsahuje žádné časové rozhraní jednotlivých kontrolních mechanismů. Došlo k chybě celního úřadu, která byla způsobena kumulací kontroly zboží a následného propuštění zboží do navrženého režimu, neboť celní úřad neměl námitky ohledně sazebního zařazení zboží v okamžiku kontroly, ačkoli mu tyto údaje v době kontroly byly známy. Skutečnost, že kontrola byla provedena před podáním celního prohlášení, nemůže

pokračování

z hlediska hodnocení chyby celního orgánu v návaznosti na článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, mít takový vliv, aby se příslušný celní úřad zbavil odpovědnosti. Vyslovil nesouhlas s napadenými rozhodnutími o dodatečném vyměření cla, neboť orgány celní správy nepojaly podezření o správnosti sazebního zařazení v době kontroly předmětného zboží a s vědomím správnosti předložených údajů zboží propustily do volného oběhu.

Městský soud poukázal především na skutečnost, že stěžovatel v podané žalobě vůbec nenamítá nesprávné sazební zařazení zboží pro účely výpočtu cla, nýbrž brojí toliko proti postupu celního orgánu a namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí, kterou shledává v tom, že se celní orgány řádně nevypořádaly s tím, že již před samotným daňovým řízením proběhla kontrola zboží celním orgánem. Cílem této kontroly bylo zjistit, zda nedochází k porušování práv z duševního vlastnictví; podle názoru stěžovatele celní úřad v jejím rámci provedl i kontrolu celního zařazení, k navrhovanému zařazení nic nenamítal, z čehož stěžovatel dovodil, že jím navrhované celní zařazení je správné. V tomto ohledu se odvolává na skutečnost, že jednal v dobré víře.

Městský soud se vypořádal s jednotlivými námitkami stěžovatele s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že stěžovatel směšuje v žalobě tři nesouvisící úkony celního orgánu, které mají odlišný účel a nejsou zaměnitelné; v rámci kontroly, jejímž předmětem bylo, zda dováženým zbožím nedochází k porušení práv duševního vlastnictví, celnímu orgánu nepřísluší zkoumat sazební zařazení zboží. Následně na základě podaného celního prohlášení celní úřad rozhodoval o propuštění zboží do navrženého celního režimu; přitom posuzoval, zda je dané zboží způsobilé k tomu, aby mohlo být propuštěno, avšak nezkoumal s tím současně správnost zařazení zboží do sazebníku pro účely výpočtu cla. Městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 Afs 79/2008 - 91, v němž se konstatuje: *„Při rozhodování o propuštění zboží do volného oběhu není současně rozhodnuto o správnosti jeho zařazení podle celního sazebníku. Chybné zařazení zboží zjištěné v průběhu následné kontroly pak má vliv na správnost výše cla; při zjištění pochybení je povinností celního úřadu do doměřit ve správné výši.“*

Účelem kontroly o tom, zda zařazení zboží do celního sazebníku skutečně odpovídá charakteru zboží této kontroly je též ověřit, zda bylo vybráno clo ve správné výši. Teprve v tomto momentu celní úřad zkoumá, zda údaje v celním prohlášení odpovídají charakteru a účelu zboží v souladu s celní nomenklaturou. Jelikož je povinností deklaranta uvést sazební zařazení a je odpovědný za správné zařazení, nemůže se své odpovědnosti zříci odvoláním na to, že ho celní orgán před podáním celního prohlášení neupozornil, že jím zamýšlené zařazení může být špatné. Navíc celní orgán může posuzovat správnost zařazení teprve poté, co je celní prohlášení podáno, tudíž veškeré předcházející kontroly vůbec nejsou způsobilé správnost zařazení zjistit.

Městský soud žalobu zamítl, přitom dospěl k závěru, že se celní orgán se nedopustil pochybení ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, když po kontrole ohledně možného porušení práv duševního vlastnictví ani v rámci rozhodnutí o propuštění zboží do daného celního režimu neupozornil stěžovatele na to, že jím zamýšlené sazební zařazení zboží je nesprávné; nemůže se proto úspěšně dovolávat dobré víry vycházející pouze z toho, že celní orgán při předcházející kontrole nevznesl žádné námitky ohledně sazebního zařazení zboží. Soud ani nepřisvědčil stěžovateli, že výsledek kontroly na ochranu práv duševního vlastnictví byl stěžejním důkazem, s nímž se měl žalovaný vypořádat v rozhodnutí o odvolání. V dané věci byl totiž výsledek kontroly pro dané rozhodnutí irelevantní.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na svoji argumentaci uváděnou v odvolacím řízení a opakuje žalobní námitky a průběh předchozího řízení. Konstatuje, že není pravdou, že celní orgán neměl v době provedení částečné kontroly zboží žádné podklady týkající se zařazení zboží, neboť při provádění částečné vnitřní kontroly dne 22. 10. 2007 celní úřad provedl ztotožnění přepravovaného zboží s předloženými doklady, tedy celní úřad měl všechny obchodní faktury a přepravní doklady včetně údajů o sazebním zařazení zboží a věděl, že obsahem kontrolovaného kontejneru jsou části kol, přičemž toto zboží popsané a zařazené v celním prohlášení jako „části a součásti jízdních kol“ celní úřad propustil svým rozhodnutím ze dne 12. 10. 2007 do režimu volného oběhu. Celní prohlášení bylo přijato bez námitek. Stěžovatel je přesvědčen, že částečná kontrola provedená dne 22. 10. 2007 byla kontrolou ve smyslu čl. 42 celního kodexu, neboť se jednalo o kontrolu zboží předloženého k celnímu řízení, tedy se jednalo o kontrolu dle celních předpisů a nelze uzavřít, že se jednalo o kontrolu vztahující se pouze na kontrolu práv vyplývajících z duševního vlastnictví. Celní orgán měl dle stěžovatele povinnost výsledky této kontroly použít i při rozhodnutí o propuštění zboží do volného oběhu a pro stanovení výše cla. Stěžovatel odkazuje na čl. 37 ve spojení s čl. 4 bod 13 a 14 celního kodexu; konstatuje, že pakliže celní orgány provádí celní dohled nad zbožím od okamžiku jeho vstupu na celní území Společenství a v rámci celního dohledu provádí celní kontroly, tedy úkony, jimiž se zajišťuje dodržování celních předpisů, jsou výsledky celních kontrol pro celní orgán závazné. Stěžovatel tvrdí, že v daném případě nebylo zaúčtováno dlužné clo v důsledku pochybení celního orgánu, který, ač měl veškeré podklady, rozhodl o propuštění zboží do volného oběhu s jeho sazebním zařazením jakožto „části a součásti jízdních kol“ a vyměřil clo dle tohoto zařazení. Stěžovatel tedy nemohl žádným rozumným způsobem zjistit, že zboží patří do podpoložky „nekompletní nesmontovaná jízdní kola mající podstatné rysy kompletních jízdních kol“, přičemž jednal v dobré víře a dodržel všechna ustanovení právních předpisů týkajících se celního prohlášení. Není tedy pravdou, že příčinou nezaúčtování cla bylo uvedení nepravdivých údajů o sazebním zařazení v celním prohlášení, jak tvrdí městský soud v napadeném rozsudku. Celní prohlášení bylo kompletní a poskytovalo všechny nezbytné doklady a takový popis zboží se zřetelem na relevantní nomenklaturu, že celní úřad měl možnost i ohledem na existenci záznamu o vnitřní kontrole ze dne 22. 10. 2007, a dále s ohledem na rozpis zboží na kontejneru TCKU 9852966 a faktury na zboží SV-7A-2 zjistit, že došlo k nesprávnému sazebnímu zařazení.

Stěžovatel konstatuje, že poskytl celnímu orgánu veškerou součinnost a všechny potřebné doklady, aktivně spolupracoval při kontrole zboží, celní orgán měl možnost prověřit, zda jsou údaje uvedené v obchodních dokladech totožné s předkládaným a kontrolovaným zbožím; celní orgán si musel být vědom toho, jakou komoditu kontroluje, muselo mu být též známo, že u dováženého zboží by mohlo dojít k možnosti navržení podpoložky se sníženou sazbou cla, a měl tedy dostatečný prostor k tomu, aby případně sazební nesrovnalosti objevil v okamžiku kontroly zboží, tedy ještě před jeho propuštěním do volného oběhu.

Stěžovatel konstatuje, že městský soud v napadeném rozsudku dostatečně nevypořádal všechny námitky uvedené v žalobě, navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění správního rozhodnutí a ztotožnil se s napadeným rozsudkem. Opakuje, že účelem kontroly uskutečněné dne 22. 10. 2007 bylo provedení ztotožnění přepravovaného zboží v ložném prostoru kontejnerů se zaměřením, zda nejsou porušována práva z duševního vlastnictví. Při této kontrole celní úřad ohledal zboží za účelem zjištění, zda zboží nenese ochranné známky, k nimž by chyběl souhlas vlastníka předmětné ochranné známky k jejímu použití. V rámci této vnitřní kontroly celní orgány neposuzovaly sazební zařazení zboží. Nadto touto kontrolou celní orgány ani nemohly kontrolovat sazební zařazení zboží, neboť kontroly proběhla již 22. 10. 2007 ve vztahu k úplně jinému zboží z kontejnerů č. CBHU 615984-0, CBHU 166612-2, což je zboží, které je řešeno v jiném případě (je rovněž vedeno u NSS pod sp. zn. 6 Afs 60/2015). V nyní posuzovaném případě však celní prohlášení č. 07CZ170300-1273846-8 bylo podáno dne 12. 10. 2007 a týkalo se zboží v kontejneru TCKU 9852966. Následně celní úřad rozhodl o propuštění tohoto zboží bez celní kontroly, tedy bez ověření dle čl. 73 odst. 1 celního kodexu. Celní úřad teprve následně prověřoval, zda je dané zboží způsobilé k tomu, aby mohlo být propuštěno do navrženého režimu, avšak nezkoumal s tím současně správnost zařazení zboží do příslušné podpoložky celního sazebníku pro účely výpočtu cla. Provést kontrolu zboží za účelem ověření údajů uvedených v přijatém celním prohlášení je právem celního úřadu, nikoli však jeho povinností. Podmínky pro doměření cla na základě provedení následné kontroly byly splněny v souladu s čl. 78 celního kodexu a § 127 celního zákona. Celní úřad se tedy závěry ze své následné kontroly nedostal do rozporu s žádnými svými „předchozími závěry“ při propuštění zboží do volného oběhu. Žalovaný rovněž v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 Afs 79/2008 - 91, který na danou věc plně dopadá.

Tvrzení stěžovatele, že kontrola musela odpovídat kontrole ve smyslu čl. 42 celního kodexu, je dle žalovaného nesprávné; předně zmiňovaný článek celního kodexu typově vůbec není kontrolou, kterou by ve vztahu ke zboží předloženému k celnímu řízení prováděly celní orgány, ale jen umožňuje deklarantovi, aby si ještě před podáním celního prohlášení ověřil vlastnosti zboží (jde o úpravu podmínek, za nichž lze samotnému deklarantovi povolit, aby zboží prohlédl a aby z něj odebral vzorky). Smyslem tohoto ustanovení je zajištění možnosti deklaranta následně podat celní prohlášení se správnými údaji. Podrobnosti této prohlídky upravuje čl. 182 nařízení komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí celní kodex. Současně žalovaný konstatuje, že čl. 42 celního kodexu je systematicky zařazen do kapitoly 2 *Předložení zboží k celnímu řízení*, tedy z hlediska předmětu kontroly ohledně porušování práv z duševního vlastnictví, ale i z hlediska toho, jaké zboží bylo kontrolováno, tj. zboží zcela odlišné, nemohla být tato kontrola kontrolou dle čl. 42 celního kodexu.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel fakticky pouze opakuje své námitky, které již byly předmětem řízení před celními orgány a městským soudem. Rozsudku městského soudu tak fakticky vytýká pouze v obecné rovině, že se dostatečně nevypořádal s jeho žalobními námitkami, aniž by však své výtky blíže konkretizoval. Stěžovatel výslovně neuplatnil žádný z přípustných důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o kasační stížnosti musí kasační stížnost obsahovat důvody, z nichž musí z nich být patrné, byť je stěžovatel přímo výslovně nepodřadí pod § 103 s. ř. s., proč (z jakých právních či skutkových důvodů) považuje stěžovatel napadený rozsudek krajského (městského) soudu za nezákonný, popř. nepřezkoumatelný. Konkrétní důvody však z podané kasační stížnosti nelze seznat.

Nejvyšší správní soud tak mohl přezkoumat kasační stížnosti napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem v obecné rovině uplatněných, přitom se zabýval v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. ex offi tím, zda napadený rozsudek netrpí vadou, která by mohla vést k jeho nezákonnosti, nebo zda není nepřezkoumatelný.

Za nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají věc z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. O takové rozhodnutí se v případě napadeného rozsudku nejedná. Městský soud se řádně vypořádal s veškerými žalobními námitkami, právní závěry, k nimž na základě skutkového stavu, který má oporu ve spisech, řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Samotný fakt, že se stěžovatel s těmito závěry neztotožňuje, bez dalšího nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nemůže založit.

V projednávané věci stěžovatel nečiní spornou výši doměřeného cla, tedy nebrojí proti tomu, že by žalovaný zboží, jehož se celní prohlášení týkalo, zařadil nesprávně, resp. v rozporu s celním sazebníkem. Fakticky pouze opakovaně polemizuje s postupem celních orgánů v případě prováděných kontrol, tento považuje za nesprávný a v konečném důsledku vedoucí právě k dodatečnému vyměření cla.

Jak již správně uvedl městský soud, stěžovatel zaměňuje jednotlivé úkony celních orgánů, které mají odlišný účel. V rámci kontroly, jejímž předmětem bylo, zda dováženým zbožím nedochází k porušení práv duševního vlastnictví, celnímu orgánu nepřísluší zkoumat sazební zařazení zboží. Následně na základě podaného celního prohlášení celní úřad rozhodoval o propuštění zboží do navrženého celního režimu; přitom posuzoval, zda je dané zboží způsobilé k tomu, aby mohlo být propuštěno, avšak nezkoumal s tím současně správnost zařazení zboží do sazebníku pro účely výpočtu cla. Pochybnosti o správnosti celního zařazení nabyly celní orgán v rámci následné kontroly, na jejímž základě bylo stěžovateli clo doměřeno.

V daném případě, jak vyplývá ze záznamu o kontrole ze dne 23. 10. 2007, č. j. 1014/07-170300-02, byla provedena kontrola kontejnerů č. CBHU 615984-0 a CBHU 166612-2 (tedy jiných kontejnerů než těch, jejichž obsahem bylo nyní posuzované zboží) po příjezdu na centrální kontejnerové překladiště v Praze Uhřetěvesi, kde jsou prováděny nejruznější kontroly před tím, než je zboží deklarantem navrženo k přidělení některého celně schváleného určení. Kontrola byla zaměřena na ztotožnění přepravovaného zboží a na ochranné známky; tedy byla prováděna za účelem případného odhalení zboží neoprávněně opatřeného ochrannou známkou.

Odhlédne-li Nejvyšší správní soud již od té skutečnosti, že předmětem kontroly dne 22. 10. 2007 bylo jiné než nyní posuzované zboží (zboží na kontejneru TCKU 9852966), konstatuje, že stěžovatel nepřipadně dovozuje souvislosti kontroly prováděné za účelem odhalení

pokračování

padělků či napodobenin s kontrolou prováděnou za účelem ověření sazebního zařazení zboží. Pokud je na zboží umístěna ochranná známka, není zboží posuzováno v rámci kontroly prováděné za účelem odhalení padělků či napodobenin podle jeho sazebního zařazení, ale podle toho, zda majitel dané ochranné známky dal dovozci svolení s označením předmětného zboží jím registrovanou ochrannou známkou.

Stěžovatel neměl legitimní důvod se domnívat, že kontrolor v rámci kontroly práv duševního vlastnictví provedl rovněž kontrolu celního zařazení, nadto ze záznamu o provedené kontrole (jejím rozsahu a obsahu) ani taková skutečnost nevyplývá. Je třeba uvést, že kontrola dodržování práv duševního vlastnictví ani nemohla být prováděna za účelem ověření sazebního zařazení předmětného zboží, neboť taková kontrola se provádí až na základě podaného celního prohlášení na propuštění zboží do navrženého režimu, tedy až v tomto okamžiku celní úřad kontroluje údaje uvedené v celním prohlášení v porovnání se skutečným stavem.

Pokud stěžovatel v této souvislosti poukazuje na článek 42 celního kodexu, který umožňuje deklarantovi, aby si před podáním celního prohlášení ověřil vlastnosti zboží, je tento odkaz v projednávané věci zcela nepřípadný. Obdobně je nepřípadný odkaz na čl. 68 celního kodexu, neboť tento upravuje postup celního úřadu až po podání celního prohlášení. Teprve podáním prohlášení vzniká právo celního úřadu kontrolovat podané celní prohlášení, doklady k němu přiložené a kontrolovat zboží a případně odebírat vzorky. Kontrolu dováženého zboží, která byla u stěžovatele provedena, tudíž nelze podřadit pod článek 68 celního kodexu, neboť se jedná o úkon v rámci celního dohledu, který je upraven v článku 37 celního kodexu. Stěžovateli nelze ani přisvědčit, pokud tvrdí, že příslušné podpoložky celního zařazení uvedl do celního prohlášení v důsledku přístupu celní správy, neboť celní prohlášení podal z vlastní vůle, a to z důvodu propuštění zboží do určitého režimu, přitom je odpovědný za údaje v něm rovněž z vlastní vůle uvedené. Na základě článku 199 prováděcího nařízení k celnímu kodexu vzniká deklarantovi podáním podepsaného celního prohlášení odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, za pravost přiložených dokladů a dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do daného celního režimu. Správnost údajů a pravost předložených dokladů si deklarant může nechat ověřit v souladu s článkem 42 celního kodexu, a to poté, co bylo zboží předloženo k celnímu řízení. Stěžovatel tedy mohl využít tohoto práva; v daném případě tak neučinil, byť se výše uvedeného článku nyní dovolává.

Stěžovatel se nemůže důvodně dovolávat ani dobré víry; v daném případě se totiž nejednalo o kontrolu, o kterou by s odkazem na čl. 42 celního kodexu požádal stěžovatel; nemohl se tedy domnívat, že se jednalo o kontrolu související se sazebním zařazením zboží, přitom jak již bylo uvedeno výše, takové zaměření kontroly nevyplývá ani ze záznamu o kontrole ze dne 23. 10. 2007. Nelze rovněž usuzovat z faktu, že zboží bylo propuštěno do volného oběhu, že celní orgány fakticky schválily zařazení zboží pod příslušné položky celního sazebníku. Při rozhodování o propuštění zboží totiž není současně rozhodováno o správnosti jeho zařazení; celní orgány v případě každého jednotlivého dovozu nemohou objektivně vždy důkladně přezkoumávat správnost sazebního zařazení ještě před tím, než rozhodnou o propuštění zboží do navrženého režimu. Předmětem řízení o propuštění zboží do určitého režimu není schvalování celního zařazení zboží, ale právě jen otázka, zda jsou splněny předpoklady pro propuštění zboží do režimu volného oběhu. Při rozhodování o propuštění zboží do volného oběhu není současně rozhodnuto o správnosti jeho zařazení podle celního sazebníku. K ověření správnosti zařazení zboží jsou celní orgány oprávněny provést následnou kontrolu, pokud v jejím rámci je zjištěno chybné zařazení zboží, je povinností celních orgánů clo vyměřit, resp. doměřit ve správné výši. Legitimní očekávání osoby povinné platit clo jsou hodna ochrany jen tehdy,

pokud celní orgány samy poskytly základ pro takové očekávání. Tak tomu v dané věci zcela zjevně nebylo.

Poukazuje - li stěžovatel, že v řízení nebyl vyslechnut celní kontrolor, se spisu nevyplývá, že by stěžovatel takový výslech navrhoval; odvolací orgán sám neměl potřebu předvolávat svědky stran objasnění provedené kontroly, která, jak již bylo uvedeno výše, nemohla mít vliv na doměření cla.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s; stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu